

[Skræppenborg-Nielsen.]

vi, der siges at bygge på kristendommen, vi, der tror på, at vi er så uendelig kloge og oplyste! Jeg er overbevist om, at tusinder af danske mødre, hvis de oplevede børnene i disse u-lande, som vi gjorde det, ville græde sig i søvn om nætterne.

Det haster med en yderligere udbygning af dansk u-landshjælp; det haster ikke mindst for Danmark snarest muligt at komme op på de beløb i u-landshjælp, som De Forenede Nationer for længst har vedtaget som et forhåbentlig foreløbigt mål.

Spørgsmålet er — og det gælder alle de rige lande — om vi i det hele taget overhovedet indtil i dag har ydet nogen som helst hjælp til u-landene.

Er sandheden ikke snarere den, at når vi har ydet 1 kr., har vi taget 1 kr. 25 øre eller 1 kr. 50 øre tilbage? Er sandheden i dag ikke den, at også vi i de senere år, særlig i de senere år, på grund af mange forskellige forhold, som jeg ikke skal komme ind på her, i allerhøjeste grad har levet og fortsat lever højt på u-landenes bekostning? Jeg tror, forholdet er sådan. Jeg tror, at hvis hele regnestykket kunne gøres op, ja, så har vi indtil dato ikke hjulpet u-landene for 5 flade øre. Et sådant forhold bør og skal ændres så hurtigt som muligt.

Nu ved jeg naturligvis udmærket, at det at yde u-landshjælp kan være en besværlig og langsommelig affære. Vi bør blandt mange andre ting have sikkerhed for, så godt vi nu kan få det, at de penge, vi yder, anvendes efter formålet og ikke går i de forkertes lommer — det kan jo hænde i lande, hvor korrupsion i alle tilfælde ikke er ukendt. For at undgå enhver misforståelse: det er mit indtryk efter et besøg i 6 u-lande, at de penge, Danmark hidtil har ydet, er anvendt både godt, fornuftigt og til formålet, og der føres en effektiv kontrol med bevillingerne — derom er jeg overbevist. Dette være sagt, fordi dette lands skatteydere må have den størst mulige sikkerhed for, må have tillid til, at det kan nytte, at det hjælper, at pengene anvendes fornuftigt; for uden tillid, her som andre steder, ej heller nogen større symptati for det meget store arbejde, dansk u-landshjælp i øjeblikket udfører rundt omkring i verden.

Efter disse bemærkninger håber jeg, det

siger sig selv, at mit parti helt og fuldt kan tilslutte sig det foreliggende lovforslag. Alligevel et par spørgsmål til den højtærede minister. Er u-landshjælpens administration i øjeblikket underbemandet? Og er det derfor, vi har så svært ved at gå hurtigere frem i hjælpen? For det er jo — som før sagt — vanskelige problemer, man står over for at skulle løse.

Og så taler man jo tit og ofte om det nordiske samarbejde. Vi havde lejlighed til på finansudvalgets rejse at se visse nordiske projekter. For mit eget vedkommende synes jeg, det var aldeles fremragende projekter, projekter af en størrelsesorden, som kommer til at betyde meget, ikke alene for den egn, hvori de placeres, men for hele landsdelen. Det er trods alt begrænset, hvad et lille land som Danmark alt i alt kan yde til u-landshjælp. Men hvis vi kan finde sammen her i Norden, er det i hvert fald min opfattelse, at så har vi alle mulige chancer for at lave noget virkelig godt, noget, der peger fremad, noget, der kan mærkes, noget, der har det størrelsesforhold, der mange gange skal til.

Jeg kunne godt have lyst til at berøre en hel del andre spørgsmål, detailspørgsmål, men det vil jeg afstå fra, idet jeg går ud fra, at dette lovforslag kommer i udvalg. Jeg vil da slutte med at sige, at der er — hvad jeg har forsøgt at redegøre for — mange grunde til at yde u-landshjælp; der er i hvert fald en for mig aldeles afgørende grund, og den er ganske enkel: man kan og bør yde u-landshjælp i menneskelighedens navn.

Else-Merete Ross: I sin fremsættelsestale redegør ministeren for de mange anmodninger og tilsagn om lån, som gør det nødvendigt at udvide rammen for statslån fra de nuværende 300 mill. kr. til 500 mill. kr.

Om vor finansielle bistand siges, at vi har lagt forholdsvis større vægt på multilateral økonomisk bistand end på bilateral. Ved dette lovforslag vil man søge at bringe sammensætningen mere på linje med de behov, der består i udviklingslandene, og samtidig mere på linje med den bistand, der ydes af andre lande.

Jeg forstår fuldt ud det rigtige i at tilpasse Danmarks bistand efter de behov, der består i udviklingslandene, men jeg ser ikke den